

[Møjdahl]

må Venstre også tage afstand fra. Dels er der også her en risiko for konkurrenceforvridning, fordi de teknologiske serviceinstitutter modtager et basistilskud fra staten, dels må der formodes at være en risiko for, at der opstår tvivl om institutternes uvildighed, hvis de er økonomisk engagerede i enkelte virksomheder. Vissheden for institutternes klienter om, at den uvildighed er til stede, er en af de væsentligste forudsætninger for de teknologiske serviceinstitutters virke.

Vi mener ikke, at det, den stærkt stigende internationale konkurrence taget i betragtning, er tidspunktet til at sætte spørgsmålstegn ved en eventuel konkurrence mellem dele af den offentlige sektor og de private erhvervsvirksomheder. Vi afviser beslutningsforslaget.

Anders Laubjerg (SF):

Når Folketinget i dag behandler to lovforslag og to beslutningsforslag, som alle forholder sig til det i dag eksisterende vandtætte skot mellem offentlig og privat virksomhed, så har alle forslagene den udtalte målsætning i forstærket grad at fremme en erhvervsmæssig nyttiggørelse af den offentlige servicesektors viden og ekspertise.

Socialdemokratiets beslutningsforslag om fremme af de statslige institutioners erhvervsmæssige potentialer supplerer således ganske godt det af fru Lone Dybkjær fremsatte lovforslag om kommunernes samarbejde med aktieselskaber. Men jeg tror, vi skal være helt åbne over for, at der i metode og grundsyn er en verden til forskel mellem oppositionens forskellige forslag og så regeringens tankegang, som den er formuleret af industriministeren i regeringens forslag til udvidede rammer for kommunernes erhvervsaktiviteter.

For det meget liberale Danmark eksisterer der tilsyneladende to diametralt modsatte principper for erhvervsmæssig virkelyst. For det private erhvervsliv, herunder den private servicesektor, gælder princippet, at alt er tilladt, hvis det ikke udtrykkelig er forbudt i landets lovgivning. For den offentlige servicesektor gælder princippet, at alt er forbudt, hvis det ikke udtrykkelig er tilladt ifølge landets lovgivning.

Men det er jo i sidstnævnte princip – modsat det, hr. Poul Nødgaard tidligere har fremført – at vi genkender de gamle kommissærtilstande,

hvor al virkelyst er spændt op i endeløse politiske regulativer, minutløst beskrevne retningslinier omgivet af et jerntæppe af forbud og restriktioner, betingelser i særlige tilfælde osv. osv. Det foreliggende beslutningsforslag fra Socialdemokratiet om fremme af den offentlige servicesektors erhvervsmæssige virkelyst udmærker sig ved ikke at være formuleret inden for rammerne af denne kommissærstil.

I SF er vi tilhængere af, at også for den erhvervsmæssige nyttiggørelse af den offentlige servicesektors viden – og jeg gentager altså, at det er den offentlige servicesektors viden og ikke alt muligt andet – skal der gælde det princip, at alt er tilladt, hvis det ikke udtrykkelig er forbudt ifølge lovgivningen.

Men samtidig erkender vi, at et sådant princip nødvendiggør, at lovgivningen lægger et øvre loft over de enkelte institutioners erhvervsmæssige engagement. Forslaget foreslår 1 pct. af udgiftsbudgettet, dog maksimalt 10 mio. kr. Sidstnævnte begrænsning kan vel komme til at fungere som en ulige begrænsning for de forskellige institutioner; jeg ved så ikke, om puljen på de 30 mio. kr. er tænkt som en afbødning herpå. Med de udvidede rammer erkender vi også nødvendigheden af præcist formulerede krav til de enkelte projekter med henblik på at forhindre ubillig konkurrence. Intentionen med dette beslutningsforslag er jo ikke at udsætte private virksomheder for en offentligt understøttet ubillig konkurrence.

Initiativer på dette område bygger omvendt på den opfattelse, at den offentlige servicesektor rummer i tusindvis af potentielle nye job, som faktisk er konkurrencedygtige på det almindelige marked. Mulighederne udnyttes blot ikke, da en erhvervsmæssig nyttiggørelse af offentlige institutioners viden ikke lovgivningsmæssigt nyder fremme.

På denne baggrund finder jeg, at beslutningsforslagets bemærkninger om, at de enkelte erhvervsmæssige aktiviteter hver for sig og som minimum skal hvile i sig selv, måske kræver mere præcise bestemmelser og formuleringer. Men det må vi afklare i udvalgsarbejdet.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg håber, at der kan skabes et flertal for målsætningen i det fremsatte beslutningsforslag.

Poul Nødgaard (FP):

Tiden er jo stærkt fremskredet, og der er in-